

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/773/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa - *dr. Patyi András alkotmánybíró* különvéleményével - alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Szegedi Törvényszék 101.K.701.370/2024/14. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] A [...] Vendéglátóipari Korlátolt Felelősségű Társaság jogi képviselője (Dr. Magyar György ügyvéd) útján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján. Az indítványozó kérelme arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Szegedi Törvényszék 101.K.701.370/2024/14. számú ítélete alaptörvény-ellenes, és ezért azt – a Békés Vármegyei Kormányhivatal mint foglalkoztatás-felügyeleti hatóság (a továbbiakban: Hatóság) BE/30/MU/17-26/2024. iktatószámú határozatára kiterjedően – semmisítse meg. Az indítványozó az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése és XXIV. cikk (1) bekezdése sérelmére hivatkozott.
- [2] 1. Az alkotmányjogi panaszra okot adó ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze az Alkotmánybíróság számára rendelkezésre bocsátott iratanyag alapján.
- [3] 1.1. 2023. augusztus 29-én a Hatóság hivatalból eljárva helyszíni ellenőrzést folytatott le az indítványozónál. 2023. augusztus 31-én az eljáró munkaügyi ellenőr lekérdezte az Egyszerűsített Foglalkoztatási Adattartalmát, valamint a foglalkoztatásra irányuló jogviszonyok nyilvántartását, ami alapján az kérdőjeleződött meg, hogy az indítványozó három munkavállaló vonatkozásában jogszerűen eleget tett-e az alkalmi munkaviszonyra vonatkozó bejelentési kötelezettségének. 2023. november 7-én a Hatóság iratbecsatolásra hívta fel az indítványozót, amelynek keretében beszerezte a

három munkavállaló egyszerűsített munkaszerződését, jelenléti ívét és a munkabérfeljegyzéseket. 2024. január 8-án a Hatóság tanúként hallgatta meg az egyik érintett munkavállalót. 2024. március 21-én a Hatóság tanúként hallgatott meg egy másik munkavállalót az érintettek közül. 2024. május 21-én a Hatóság tanúként hallgatta meg az indítványozó ügyvezetőjét.

- [4] A fenti ellenőrzési tevékenységet követően a Hatóság 2024. június 4-én végzést hozott a hatósági eljárás hivatalbóli megindításáról. 2024. augusztus 3-án a Hatóság meghozta BE/30/MU/17-17/2024. iktatószámú határozatát, amelyben megállapította, hogy az indítványozó nem tett eleget az egyszerűsített foglalkoztatásról szóló 2010. évi LXXV. törvény 11. § (1) bekezdése szerinti bejelentési kötelezettségének három munkavállaló tekintetében. A Hatóság 1 500 000 Ft munkaügyi bírságot szabott ki a foglalkoztatást elősegítő szolgáltatásokról és támogatásokról, valamint a foglalkoztatás felügyeletéről szóló 2020. évi CXXXV. törvény (a továbbiakban: Fftv.) 9. § (1) bekezdés *b*) pontja, valamint a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság tevékenységéről szóló 115/2021. (III. 10.) Korm. rendelet 18. § (4) bekezdés *a*) pontja alapján.
- [5] 2024. augusztus 8-án a Hatóság saját hatáskörében visszavonta az előbbi határozatát a BE/30/MU/17-21/2024. iktatószámú határozatával.
- [6] 2024. szeptember 9-én kelt BE/30/MU/17-26/2024. iktatószámú határozatával megállapította a bejelentési kötelezettség megsértését és 696 000 Ft munkaügyi bírságot szabott ki a 30 000 Ft-tól 10 000 000 Ft-ig terjedő, indítványozóra vonatkozó mérlegelési tartományon belül. A bírság mértékének megállapítása során a Hatóság figyelembe vette és értékelte a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény 10. § (1) bekezdésében foglalt mérlegelési szempontokat.
- [7] 1.2. Az indítványozó keresetében elsődlegesen a Hatóság 2024. szeptember 9-én kelt határozatának a megsemmisítését, másodlagosan annak megváltoztatását kérte akként, hogy a bíróság mellőzze a kiszabott munkaügyi bírságot. Az indítványozó előadta, hogy a bejelentéssel kapcsolatos adminisztrációs hibára nem szándékosan került sor, évente több száz egyszerűsített foglalkoztatással kapcsolatos bejelentést kell megtennie. Keresetében kiemelte, hogy a Hatóság határozatát eljárási okból tartja szabálysértőnek, mert a Hatóság súlyosan megsértette az eljárási határidőkre vonatkozó jogszabályi előírásokat. Amennyiben a Hatóság jogszabályi kötelezettségének jogszerűen, határidőben eleget tett volna, a hatósági eljárásra vonatkozó általános 60 napos ügyintézési határidő 2023. november 8-án letelt volna. Az indítványozó hivatkozott arra, hogy az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 103. § (4) bekezdése szerint „[h]a a

hatóság a hivatalbóli eljárásban az ügyintézési határidő kétszeresét túllépi, a jogsértés tényének megállapításán és a jogellenes magatartás megszüntetésére vagy a jogszerű állapot helyreállítására kötelezésen túl egyéb jogkövetkezményt nem alkalmazhat”. Az indítványozó hivatkozott az Fftv. 9. § (5) bekezdése sérelmére is, amely értelmében „[n]em alkalmazható közigazgatási szankció, ha a jogsértő magatartásnak a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság tudomására jutásától számított egy év eltelt”. A helyszíni ellenőrzéstől számítva a bírságot kiszabó határozatot egy éven túl hozta meg a Hatóság.

[8] A Szegedi Törvényszék 2025. február 11-én kelt 101.K.701.370/2024/14. számú ítéletével az indítványozó keresetét elutasította. Az Ákr. 103. § (4) bekezdésével kapcsolatos indítványozói előadással kapcsolatban a bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Kúria gyakorlatát (lásd például: Kúria Kfv.III.45.233/2022/7. számú végzés) követve megállapítható, hogy az ellenőrzési határidő túllépésére nem vonatkozik munkaügyi ellenőrzési ügyekben az előbbi bekezdés. Hivatkozott gyakorlatában ugyanis a Kúria kiemelte, hogy az Fftv.-ben a munkaügyi ellenőrzés és a munkaügyi hatósági eljárás elkülönülten került szabályozásra, a két egymástól elkülönülő hatósági tevékenység esetén téves az a jogértelmezés, amely összevonva alkalmazza a két tevékenységre irányadó időtartamot az Ákr. 103. § (4) bekezdése esetén. A hatósági eljárás 60 napos határozathozatali határidejét a Hatóság betartotta. Az ellenőrzésre az Ákr.-ből levezethető 60 napos ügyintézési határidőt ugyan túllépte, de az nem vonja maga után az Ákr. 103. § (4) bekezdése szerinti jogkövetkezményt. Tehát az ellenőrzési határidő kétszeresének túllépéséből nem következik, hogy tilos munkaügyi bírságot alkalmazni. Az Fftv. 9. § (5) bekezdésével kapcsolatban a Törvényszék arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Hatóság a 2023. augusztus 29-én tartott helyszíni ellenőrzés keretében még nem tudott a jogsértésről, annak csak a gyanúja merült fel. A Hatóság kellő bizonyossággal csakis az érintett munkavállalók tanúkenti meghallgatását követően kerülhetett abba a helyzetbe, hogy a jogsértés tényéről – és nem gyanújáról – tudomást szerezzen. Innentől számítva az egy év nem telt el a határozathozatalig.

[9] 2. Az indítványozó a bírósági és hatósági döntéssel szemben alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján, amelyet a főtktár felhívására határidőben kiegészített. Az egységes szerkezetbe foglalt kiegészített panaszbeadvány lényege a következőképpen foglalható össze.

[10] A jogbiztonság és tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelmét az okozta, hogy az indítványozó ügyében nem észszerű határidőn belül döntöttek a bírság kiszabásáról. Az „észszerű határidőben történő ügyintézés követelménye nem csupán

a hatósági eljárásra, hanem a hatósági ellenőrzésre is egyértelműen fennáll, ellenkező esetben sérül a jogbiztonság és kiszámíthatóság, ezen keresztül a jogállamiság Alaptörvényben rögzített követelménye. Az indítványozónak a tisztességes eljáráshoz és az észszerű határidőn belüli ügyintézéshez fűződő, Alaptörvényben biztosított jogát sérti az a bírói döntés, amely szerint nem ütközik az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe, illetve az ezzel összhangban lévő, az Ákr. 1. §, 2. § és 4. §-ában rögzített alapelvekbe az a hatósági ellenőrzés a munkaügyi hatóság részéről, amely – a jogszabályi 60 napos ügyintézési határidő több, mint négyszeres túllépésével – több, mint 9 hónapos hatósági ellenőrzés alatt összesen egy adatbekérést, illetve két tanúkihallgatást végzett. Az alperes az észszerű határidőn belüli ügyintézéshez fűződő jog megsértésével az indítványozót hosszú, bizonytalan ideig a vele szemben alkalmazható szankció fenyegetésének félelme alatt, bizonytalanságban tartotta, alapvetően sértette a jogbiztonsághoz fűződő, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített alapvetést” (kiegészített indítvány, 5. oldal). Álláspontja alátámasztásaként az indítványozó megjelölte az 5/2017. (III. 10.) AB határozatot (a továbbiakban: Abh1.) és a 25/2020. (XII. 02.) AB határozatot (a továbbiakban: Abh2.).

- [11] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenképp azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [12] 3.1. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége fennáll, mivel a támadott ítélettel befejezett közigazgatási jogvitában ügyfél, illetve felperes volt. Jogorvoslati jogát kimerítette, amikor keresettel támadta a Törvényszék ítéletét a hatósági határozatot vitatva. Az ítélettel szemben további rendes jogorvoslati lehetőség nem állt a rendelkezésére. A törvényszéki ítélet az ügy érdemében hozott döntésnek minősül, amely alkotmányjogi panasszal támadható. Az indítvány felhívja az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó rendelkezést [Abtv. 27. § (1) bekezdés]. Az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül nyújtotta be indítványát.
- [13] 3.2. Emlékeztet az Alkotmánybíróság arra, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az indítványozó Alaptörvényben biztosított joga sérelmét állíthatja. Az Alkotmánybíróságnak töretlen a gyakorlata azzal kapcsolatban, hogy „a jogbiztonság önmagában nem Alaptörvényben biztosított jog, így a B) cikk (1) bekezdésének sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú

jogalkotás és jogalkalmazás, valamint a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani” {3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [14]; 35/2017. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [14]; 3053/2019. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [8]; 3206/2020. (VI. 11.) AB végzés, Indokolás [19]; 3411/2025. (XII. 10.) AB végzés, Indokolás [16]}. Az indítványozó alkotmányjogi panaszának a B) cikk (1) bekezdésére alapított eleme nem ezeket hívta fel, ezért ezzel az állítólagos sérelemmel nem lehetett érdemben foglalkozni.

- [14] 3.3. A kiegészített alkotmányjogi panasz a határozott kérelem követelményének az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével összefüggésben megfelel [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés].
- [15] 3.4. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. Az alternatív feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésére alapított panaszelem érdemi vizsgálatához az szükséges tehát, hogy az előbbi két feltétel közül legalább az egyik teljesüljön.
- [16] Az Alkotmánybíróság először az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés fennállását mérlegelte. Az Alkotmánybíróság már gyakorlattal rendelkezik a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés] részjogosítványát képező észszerű határidőn belüli ügyintézéshez való joggal kapcsolatban {lásd például: Abh1., Indokolás [14]–[17]; Abh2., Indokolás [36]–[37]; 11/2024. (V. 10.) AB határozat, Indokolás [32]; 3052/2025. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [68]–[75], [97]–[98]}. Ezekhez képest új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés nem vetődött fel.
- [17] Ezt követően az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy ebben az ügyben felmerül-e a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye. Az Alkotmánybíróság nem tudta úgy értékelni a munkaügyi ellenőrzés törvényi eljárási határidejének elmulasztását az indítványozó ügyében, hogy az megalapozza a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét. Az Alkotmánybíróság előbb hivatkozott gyakorlatában nincs ugyanis arra utaló megállapítás, hogy a hatóság által végzett ellenőrzés törvényben rögzített, nem jogvesztő határidejének elmulasztása azzal az alapjogi jogkövetkezménnyel járna, hogy annak ellenére sincs lehetőség munkaügyi bírságot kiszabó határozat meghozatalára, hogy a határozathozatal ügyintézési határidejét a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság

betartotta. Annak az értékelése, hogy mikor jutott a Hatóság tudomására az indítványozó által elkövetett jogsértés, a tényállás-megállapítás része, ami a bizonyítás, illetve a bizonyítékok értékelése körébe tartozik. Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban, hogy „a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, illetve a jogszabályok értelmezése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, melyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ellenkező esetben egyfajta »szuperbíróságként«, a meglévők melletti újabb hagyományos jogorvoslati fórumként járna el” (lásd például: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3011/2017. (II. 1.) AB végzés, Indokolás [8]; legutóbb például: 3500/2021. (XI. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3134/2022. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [35]; 3411/2025. (XII. 10.) AB végzés, Indokolás [22]).

[18] Összegzésképpen megállapítható, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt alternatív feltételeknek.

[19] 4. Mindezekre tekintettel az alkotmányjogi panasz nem felelt meg a befogadhatóság feltételeinek, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján tanácsban eljárva az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a*) pontja és 29. §-a, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*), illetve *h*) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. április 28.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott,
Dr. Kozma Ákos
alkotmánybíró helyett

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András alkotmánybíró különvéleménye

- [20] Az alkotmányjogi panasz befogadását, annak érdemi vizsgálatát tartottam volna szükségesnek, ezért az indítvány visszautasítását nem támogattam. Álláspontomat az alábbi, az Abtv. 66. § (2) bekezdése szerint csatolt különvéleményben fejtem ki.
- [21] Ennek lényege röviden, hogy számomra a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog, annak részjogosítványát képező észszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jog megsértésének – az érdemi vizsgálatot megalapozó szintű – kételyét felvetette az ügy. A hivatalból indult, szankcionálással végződő hatósági eljárást megelőző és azt megalapozó hatósági ellenőrzés ügyintézési határidejét indokolatlanul többszörösen túllépték.
- [22] Ezt követően, az ellenőrzés során tapasztalt jogsértés miatt, éppen az ott beszerzett bizonyítékok alapján hivatalból indult hatósági eljárásban az indítványozóval szemben szankciót alkalmaztak, majd a bíróság az indítványozó keresetét elutasította, anélkül, hogy a határidőtúllépés alapjogi relevanciáját (azaz, hogy ez sérti-e az észszerű határidőn belüli ügyintézés jogát) figyelembe vette volna.
- [23] Az Alkotmánybíróság a kérdéskörre nézve irányadó egyik határozatában így fogalmazott: „A hatósági eljárás méltányosságának, illetve tisztességességének alapvető feltétele, hogy a közigazgatási hatóságok a rájuk irányadó jogszabályi határidőket betartsák. Különösen erősen kell, hogy érvényesüljön ez a követelmény azokban az esetekben, amikor a közigazgatási hatóság az ügyféllel szemben szankciót állapít meg. [...]” {5/2017. (III. 10.) AB határozat, Indokolás [15]}.
- [24] Az indítvány alapját képező ügyben a hivatalból (*ex mero motu*) indított hatósági ellenőrzés 2023. augusztus 29-én kezdődött, és 2024. június 4-én, a hatósági eljárás megindításával ért véget. Ezzel a Hatóság a hatósági ellenőrzésre fennálló 60 napos törvényi ügyintézési határidőt jelentősen túllépte. A több mint 9 hónapos időszak alatt a Hatóság mindössze néhány ellenőrzési cselekményt végzett, helyszíni ellenőrzést tartott, iratbecsatolásra hívta fel az indítványozót, illetve három tanú meghallgatását végezte el. Ezek a cselekmények ezt az időtartamot semmilyen észszerű szemponttal vagy körülménnyel nem indokolják. A hatósági tevékenységet (és a hatósági ellenőrzés kétségkívül ilyen tevékenység) nem azért rendeli törvényi határidők közé az erre irányadó eljárási kódex, hogy az végül is a hatóság saját belátása szerint alakuljon. A törvény határidőkre vonatkozó szabálya az Alaptörvény

XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog érvényesítésének egyik intézményvédelmi eszköze, egyben a hatósági tevékenységben rejlő közhatalom gyakorlásának a választott népképviselői szerv által megszabott korlátja.

- [25] A konkrét ügyben a Hatóság az elhúzódozó, határidőtúllépő ellenőrzés során feltárt bizonyítékok alapján indított hatósági eljárást, amelyben az arra meghatározott határidő – ily módon mindössze formális – megtartása mellett 2024. augusztus 3-án hozott az indítványozóval szemben szankciót, munkaügyi bírságot megállapító határozatot.
- [26] Az indítványozó eljárási határidőkre vonatkozó jogszabályi előírások megsértésére hivatkozó keresete alapján a Szegedi Törvényszék vizsgálta, hogy a Hatóság jogszerűen szabott-e ki munkaügyi bírságot. A bíróságnak a munkaügyi hatósági ellenőrzést és a munkaügyi hatósági eljárást az irányadó időtartamok, és az Ákr. 103. § (4) bekezdése alkalmazása szempontjából szétválasztó jogértelmezése törvényességi alapon indokolható, ennek megfelelőse vizsgálata önmagában nem is tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, de az Alkotmánybíróság hatáskörrel rendelkezik az értelmezési tartomány alkotmányos kereteinek kijelölésére {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [27] Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése egyértelműen fogalmaz: mindenkinek joga van ahhoz, azaz ahhoz joga van, hogy ügyeit a hatóságok észszerű határidőn belül intézzék és egyértelmű, hogy ennek az „észszerűségnek” a kérdése minden olyan esetben felvethető, amikor a törvényi ügyintézési határidő az előírt többszörösével való túllépése megtörténik. Természetesen egy formálisan megtartott törvényi határidő is sértheti az alapjogot, de most nem önmagában erről van szó. Az Abtv. 27. §-a szerinti eljárásban – megítélésem szerint – vizsgálható lett volna, hogy az eljárási határidők ily módon történő kezelése az Alaptörvénnyel összhangban állt-e, vizsgálni kellett volna, hogy a határidőtúllépés tényét figyelmen kívül hagyó jogértelmezés a konkrét ügy körülményei alapján az észszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jog megsértéséhez vezetett-e.
- [28] Az észszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jog „nem konkrét, számszerűsített határidőt vagy határnapot ír elő a hatósági eljárást befejező döntésekre nézve, de nem is a törvényi határidőket hívja fel, hanem magas absztrakciós szinten teremt jogot mindenkinek arra, hogy ügyeit a hatóságok észszerű határidőn belül intézzék el, fejezzék be. Tartalmát tehát nem az eljárási törvények alakítják, hanem belőle bonthatók ki a tisztességes hatósági eljárással szemben támasztott követelmények” {25/2020. (XII. 2.) AB határozat, Indokolás [33]}. Az Ákr. vonatkozó rendelkezései alapján az ügyben valóban két eltérő hatósági tevékenység valósult meg. Egyrészt egy hivatalból indult hatósági ellenőrzés, másrészt egy hivatalból indult, szankciós

hatósági eljárás. Azonban ezek a tevékenységek egymástól nem választhatók el, sőt tevékenységi és eljárási egységet képeznek, hiszen ugyanazon ügyféllel szemben, ugyanazon hatóság azonos tárgyban, azonos anyagi jogi szabályokra nézve és azonos (éppen az ellenőrzés során feltárt) tényállás alapján folytatott ellenőrzéséről és eljárásáról van szó. A kettő közötti egyedüli különbségként a tevékenység célja határozható meg, de az is összeköti őket. Hiszen a hatósági ellenőrzés célja a jogszabálysértés feltárása, annak tisztázása, hogy a hatósági eljárás megindítása egyáltalán szükséges-e, addig ez utóbbi célja a közigazgatási jogi norma érvényesítése, de éppen az ellenőrzés során feltért körülmények alapján.

[29] Az indítványozó ügyében a hatósági ellenőrzés alapján a Hatóság hivatalbóli eljárást indított, így az azonos hatóság, azonos ügyféllel szemben lefolytatott, egyébként kettéváló tevékenysége az eljárás megindításával összekapcsolódott, tevékenységi egységet alkotott. Nem volt annak jelentősége tehát, hogy a hatósági ellenőrzés az Ákr. rendszerében nem minősül hatósági ügyfajtának, hiszen erre a tevékenységre is alkalmazni kell az Ákr. vonatkozó szabályait (Vö. az Ákr. 98. §-ával: „E törvény hatósági eljárásra vonatkozó rendelkezéseit a hatósági ellenőrzésre az e fejezetben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni”), azaz ez is hatósági tevékenységfajta. Az Ákr. 99. §-a ezt így fejezi ki: „A hatóság – a hatáskörének keretei között – ellenőrzi a jogszabályban foglalt rendelkezések betartását, valamint a végrehajtható döntésben foglaltak teljesítését.” Mindkét tevékenység tehát ügy intézése, azaz az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó „ügyintézés.” Alapjogi szempontból nézve annak van tehát jelentősége, hogy a hatósági ellenőrzés és az arra épülő, azt követő eljárás egymással szorosan összekapcsolódó hatósági tevékenységek, amelyek az indítványozó (mint mindkét tevékenység egyetlen ügyfele) magatartásának vizsgálatára irányultak, és ezen eljárások együttes ügyintézési ideje elérte a 340 napot (miközben az együttes ügyintézési idejük 120 nap lett volna). Az összesen majd egy évet felülelő hatósági tevékenység, eljárás eredménye pedig az indítványozóval szemben kiszabott munkaügyi bírság volt.

[30] A fentiek alapján álláspontom szerint megállapítható, hogy az eljáró Szegedi Törvényszék az ügy alapjogi kontextusát nem érzékelt, alapjogi szempontú vizsgálatot egyáltalán nem folytatott. A bíróság jogalkalmazása során, az egyes hatósági tevékenységet és az azokra meghatározott ügyintézési határidőket szétválasztó jogértelmezésével nem az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében meghatározott észszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jogra tekintettel járt el. Ezért az ügy valamennyi körülményét figyelembe véve az alkotmányjogi panasz befogadását követően a támadott bírósági döntés – hatósági döntésre is kiterjedő – megsemmisítését támogattam volna.

Budapest, 2026. április 28.

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró